

Algemeene Secretary

Den 12de Februarij, 1830.

Alzoo JOHN BENT, zich bij rekestē aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek, dat de Slaven, met namen:

Cesar, Bachus, Simon, Hendrik, Jupiter, Profijt, Januarij, Benjamin, Cornelia, Sin, George, Otto, Luitenant, Apollo, Daten, Resolut, David, Stam, John, Louis, Andries, Primo, Diek, Vrede, Janbass, Anthony, Azor, Damba, Patientie, Grietje, Serah, Betty, Anna, Cognette, Helena, Diana, Alida, Fortuna, Esperance, Seraphina, Ariantje, Apollonia, Apollonia, Saspitie, Bessy, Angelica, Susanna, Fanny, Rosetta, Sarantje, Frassina, Martina, Sophietje, Christina, Belonia, Aurora, Cornelia, Amatie, Clasia, Ametia, Maria, Rosa, Eva, Jacoba, Afje, Cognette, Marijke, Anna, Belonia, Premiere, Mentor, Baron, George, Louis, Bossoe, Pietmyne, Frank, William, Alexander, Peake, Abanko, Ferus, Jacob, Bonham, Cleopatra, Pandana, Dora, Lotje, Sibelli, Clarinda, Juliette, Leentje, Charlotte, Menkie, Jeaneffe, Carolina, Antoinetta, Constantia, Vende, Aminba, Thomas, March, Cornelis, Maerl, Nellij, Johanna, Catharina, Charles, Prince, Azor, Cecilia, Farwell, Wilhelmina, Benevite, Matilda, Cynderilla, Jasmine, Babé, Emanuel, Robert, Minerva, Lena, Trijntje, Regini, James en Wimpie, aankomende de Plantaadje Descanso, op den naam der Plantaadjen Domborg en Petersburg mogen worden overgeschreven.

Zoo is het, dat de Hoogen Raad goedgevonden heeft, alvorens op dat verzoek te disponeren, op te roepen al degenen die verneemen mogten, eenige redenen te hebben, om zich tegen de overschrijving van de opgenoemde Slaven van de Plantaadje Descanso, op den naam der Plantaadjen Domborg en Petersburg te verzetten, om binnen veertien dagen, na de dagteekening dezer, hunne redenen van oppositie schriftelijk ter Algemeene Secretary in te dienen; zullende bij gebreke van dien, nadat gemelden termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad, zoodanig worden gelidponneerd, als bevonden zal worden te behooren.

De algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

PARAMARIBO, 15 Februarij, 1830.

In het dagblad van Munchen leest men het volgende:

Men zal thans gelegenheid hebben, om de gegrondheid te onderzoeken van eene voorspelling, welke in de jaren 1682 en 1684, door den koninkl. Zweedschen wiskundigen Voigt te Stade gedaan is, in twee geschriften; het eene over de vereeniging van Jupiter en Saturnus, en het andere over het groeijende, bloeiende en verwelkende Turkije. In eerstgenoemd geschrift wordt de tijd van den val der Turken ongeveer in het midden tusschen 1700 en 1900 gesteld; maar in het tweede spreekt de stervigheidsleer stelliger. Volgens hem is de kracht der Turken reeds omstreeks de jaren 1000 en 1100 ten gevolge der vereeniging dier dwaalsterren, verzwakt, en hun het beloofde land voor ongen tijt ontnomen geworden. Maar omstreeks het jaar 1800 zullen die groote sterren-vereeningen andermaal komen, en zoo verder, tot op de Turken werken,

dat hun ondergang als dan niet meer verafschuld zal zijn.

Die zulke dwaasheden uit oude boeken, opkrabben, schijnen daarop te rekenen, dat zij ook in onzen tijd nog lezers zullen vinden, die er eenig gewigt aan hechten: en zij hebben te dezen de ondervinding voor zich.

FRANKRIJK.

Volgens de constitutionele bladen, het gerucht van eene verandering van het ministerie wederom zeer algemeen. Tot dusverre is echter niets bekend, hetwelk strekken kan, om dit gerucht te bevestigen, en de ministeriele bladen spreken hetzelfde steeds tegen.

MENGELWERK.

DE GOEDLOOCHENAAR BESCHAAMD.

De Dichter BELLAMI bevond zich eens, toen hij nog Student aan de Hoogeschool te Utrecht was, in gezelschap van iemand, die er roem op droeg, dat hij aan geen God geloofde, maar stouwtug het bestaan van een zedelijk Opperwezen durfde ontkennen. Deze man, hoe weinig anders dit gevoelen, — indien hij werkelijk zoo dacht! — zijn verstand tot eer verstrekte, was echter geen van die armzalige windbuidels, die dergelijke taal slechts voeren, om den zoogenoemden sterken geest uit te hangen, doch hij wier ellendige bezelfpraat men medelijdend de rechters moet ophalen: integendeel was hij iemand, die in andere gevallen bijken gaf van een scherpzinnig oordeel en vernuft, en die zijne zoogenoemde grondstellingen, voor den oppervlakkigen denker, nog al met schijn van redenen wist te bekleeden.

Het zij ongezoekt, of naar aanleiding, — altoos, terwijl hij met BELLAMI in gesprek is, wordt het betwiste onderwerp op het tapje gebracht. Aanstonds is, in des Dichters gemoed, eene teedere snaar geroerd, en wordt de redetwist aldra levendig, en met gelijken moed gevoerd en volgehouden.

Het behoeft niet gezegd, hoe vol vuur de voortreffelijke BELLAMI, — hij, de vriend van RAU en KLEIJN, en HINLOPEN; de zanger voor Godsdienst, deugd en vaderland! — ook thans, voor Godsdienst en waarheid spreekt; met welk eene warmte hij den voorstander van onzin en ongeloof, van de verkeerdheid zijner stellingen tracht te overreden, en tot het geloof aan eene eerste zedelijke Oorzaak aller dingen terug te brengen. Doch vruchteloos! Achter eene verschansing van koel berekende spitsvondigheden, blijft de ongodist zijne drogredenen staatmoedig handhaven, zonder aan zijne partij eenen voet gronds gewonnen te geven; en smijt de taal der rede en der overtuiging, op 's mans koud gemoed, als op eenen ijsberg af. Dan ziet! terwijl zij nog spreken, kondigt het betrekken der lucht een ophanden zijnde, zwaar onweder aan; het rouwemt reeds in de verte; allengs nadert de hui, en doet het geklater van den donder zich telkens meer oetzettend hooren. Op eenmaal verlicht een vreeselijke bliksemstraal het vertrek, terwijl, in hetzelfde oogenblik, een zware donderslag boven hunne hoofden llatert, die het gebouw te pletteren schijnt te dreunen. Siddering bevangt de aanwezigen; allen zitten doodsbleek en zwijgend. Alleen BELLAMI heeft geen oogenblik zijne bedaardheid verloren. Thans rijst hij op; nadert zijne partij, en zegt tot deze, met gevoel en waardigheid: «Welan! laat thans een nadrukke-lijk bewijs, voor de gegrondheid van uwe of mijne overtuiging, beslissen! Ik geloof aan eenen God, die, almachtig, wijs en goed, al wat bestaat, uit het niet, tot aanzijn riep: van wiens behoevende, Voorzienigheid, ook dit ontzagverwekkend natuurverschijnsel een zoo heerlijk blijk oplevert. Ik aarzel daarom niet, om des gewigtshalve, er ter uwer overtuiging, Hem, dien ik als den Heer der Natuur aanbid, maar wier bestaan ik ontkent, in dit plegt oogenblik, eerbiedig aan te roepen, dat, indien ik onwaarheid

spreek, de eerstvolgende bliksemstraal mij, voor uwe oogen, verdelge! En nu, zijt gy, die dezen God een onding en voortbrengsel der verbeeldingskracht, durft noemen, van de waarheid van uwe stelling even zoo overtuigd, dan kunt ook gy geen zwagheid maken, die plegtige betuiging, van uwe kant, insgelijks te doen.

BELLAMI had gesproken; en al de aanwezigen gevoelden zich diep getroffen. De goedloochenaar verstomde, en bewaarde, zoo lang het onweder aanhield, een beschaamd stilzwijgen. Toen verliet hij het vertrek; en gaf daarna zorgvuldig acht, zich niet weder met BELLAMI, in eene redetwist over het bestaan der Godheid in te laten.

MISLUKTE GELDLEENING.

Eene fijne bedriegster, die, onder den schijn van behoeftige yroomheid, den lieden geld afborgde, en hen oplichtte, kwam eens bij den Predikant te L., die aldaar als een weldadig man bekend stond, gelijk hij dit ook met der daad was.

Na de gewone inleiding begon zij op te halen, van de kommerijke omstandigheden, waarin zij zich bevond, en hing daarvan een schilderij op, zoo roerend akelig, dat zij zelfs alle moeite moest aanwenden, om hare tranen, die niet vlieten wilden, te bedwingen. Vervolgens ging zij over, aan den Leeraar in vroom vertrouwen mede te deelen, welk een merkwaardigste ontmoeting haar, in hare tegeuwoordige, bittere verlegenheid om gereede penningen, was bejegend. Gedurende de drie laatste nachten had zij, achtervolgens, denzelfden droom gehad; daarin was haar, een beeldschoon jongeling verschenen, die haar gezegd had, dat zij hare toevlugt moest nemen tot den Predikant, alzoo deze, indien hij van haren toestand kennis droeg, niet aarzelen zou, haar drie honderd guldens, — de som, om welke zij juist verlegen was, — voor te schieten. Aanvankelijk had zij — dus wendde de heks verder voor, — dezen droom in den wind geslagen; maar toen zij hetzelfde voor de tweede maal had gedroomd, er eenig belang aan beginnen te hechten; en toen nu, ook voor de derde maal, dezelfde droom haar was voorgekomen, dien voor een duidelijken fingerwink des Hemels moeten houden, te meer, daar den jongeling in den droom — hetgeen inzonderheid hare opmerking tot zich trok, — adelaarswicken had gehad, en dus onmiskenbaar een engel moest geweest zijn.

«Dat is voorzeker al een zonderlinge droom, meijfvrouw!» sprak den Predikant, glimlaggende, «maar u zal toch geens niet onbekend zijn, dat de verbeeldingskracht ons dikwerf vreemde parten speelt, en in droomben vooral, ons niet zelden schromelijk misleiden kan?»

«Ja maar Domine, met uw verlof! die herhaling tot drie malen toe, en dan die arendswicken op den rug van den jongeling, wie erkent daar den Engel niet in?» «Maar, gaf hij u dan geene schriftelijke aanwijzing op mij?» vroeg de Leeraar. «Neen, dat wel niet,» antwoordde de bedriegster, — maar hij noemde U Erw. toch, bij herhaling, duidelijk.

«Nu dan!» hervatte de Predikant, die menschkundig begreep, dat hier, veellicht, eene beschaamde spottèrny van meerdere vrucht zou wezen; dan eene ernstige vermaning, «ofschoon ik wel geene aanstelling heb als Kassier van den Gemeen, wil ik u echter helpen: de drie honderd guldens liggen te uwen dienste.»

De jufvrouw zette geweldig groote oogen op; want dat, het zoo gelukkig, zou gevlot hebben, was boven hare verwachting. — Doch het linkende paard kwam achteraan, toen de Leeraar, na een korte tusschenpauze, aldus vervolgde:

«Echter zal u niet onbekend zijn, meijfvrouw, dat het onder ons het gebruik is, dat als wij op iemand elders aanwijzing geven, wij dezen daarvan, behoort, vóór af verwilligen. Dewij nu de hemel, gelijk gy ziet, zich zoo veel aan u hat gelegen

H. R. CAN MARK